

Chelsea Cain

Heartsick

Översättning Benedicte Callert

Forum

Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm
www.forum.se

Amerikanska originalets titel Heartsick
Copyright © Verite, Inc. 2007
Omslagsfoto Lisa Powers/Headshot
Omslagsdesign Janne Cervin
Satt hos Ljungbergs sätter, Köping
Tryckt 2008 hos ScandBook i Falun

ISBN 978-91-37-13090-3

*Till Marc Mohan, som älskade mig
även efter att ha läst denna bok*

KAPITEL

I

Archie vet inte säkert att det är hon förrän i det ögonblicket. En varm känsla sprider sig längs ryggraden, blicken blir suddig och sedan vet han att Gretchen Lowell är mördaren. Han förstår att han har blivit drogad men det är redan för sent. Han trevar efter revolvern, men fumlar och det är svårt att få upp den ur hölstret och hålla fram den, som om den vore en gåva, mot henne. Hon tar den och ler och kysser honom mjukt på pannan. Sedan sträcker hon sig efter hans kavaj och plockar upp mobiltelefonen, stänger av den och lägger ner den i sin väska. Han är nästan helt förlamad nu där han sitter, nersjunken i skinnfåtöljen i hennes perfekt inredda arbetsrum. Men hans hjärna är fortfarande irriterande glasklar. Hon ställer sig på knä bredvid honom, som man skulle göra med ett barn, och läpparna är så nära hans att de nästan kysser varandra. Pulsens bultar i halsen. Han kan inte svälja. Hon luktar syren.

”Det är dags att ge sig iväg, älskling”, viskar hon. Sedan reser hon sig upp och plötsligt lyfts han bakifrån, armbågar i armhålorna. En rödbrusig, kraftig man framför honom tar tag i hans ben och han blir buren till garaget och inlagd i utrymmet längst bak i en grön Voyager – den bil som Archie och specialgruppen har ägnat månader åt att leta efter – och hon kravlar sig upp ovanpå honom. Han inser då att det finns någon annan i bilen, att hon inte var personen bakom honom, men han har inte tid att fundera över detta eftersom hon sitter grensle över honom, med knäna pressade mot hans sidor. Han kan inte flytta blicken längre, så hon berättar vad som händer.

”Jag rullar upp din högra ärm. Jag stasar ett blodkärl.” Sedan håller hon upp en spruta så att han kan se den. *Medicinsk utbildning*, tänker han. Arton procent av alla kvinnliga seriemördare är sjuksköterskor. Han stirrar upp i bilens tak. Grå plåt. *Håll dig vaken*, tänker han. Kom ihåg allting, varenda detalj, det kommer att bli viktigt. Han tänker: *Om jag överlever*.

”Jag ska låta dig vila ett litet tag.” Hon ler med sitt livlösa, vackra ansikte rakt framför honom så att han kan se henne. Det blonda håret smeker hans kind, även om han inte känner det. ”Vi kommer ha mycket tid till att roa oss framöver.”

Han kan inte svara nu, inte ens blinka. Andetagen är långa och ytliga och låter raspande. Han ser inte när hon sticker nålen i hans arm, men han antar att hon har gjort det eftersom allt sedan bara blir mörkt.

När han vaknar ligger han på rygg. Han är fortfarande omtöcknad och det tar en stund innan han inser att den rödbrusige mannen står lutad över honom. I samma ögonblick, det allra första ögonblicket när Archie är vid medvetande, exploderar mannens huvud. Archie får kväljningar när mannens blod och hjärnsubstans sprutar fram och stänker ner hans ansikte och bröst, spyor av varm och klumpfylld vätska. Han försöker röra sig, men händerna och fötterna är fastbundna vid ett bord. Han känner hur något varmt glider längs ansiktet och fortsätter ner på golvet och han drar hårt i repen tills huden går sönder, men han kan inte rubba på dem. Han kräks men munnen är övertejpad, så spyan tvingas ner i halsen och han spyr igen. Det bränner i ögonen. Sedan ser han henne, hon står där mannens kropp har fallit och håller i skjutvapnet som hon just har avrättat honom med.

”Jag ville att du genast skulle förstå hur fäst jag är vid dig”, säger hon. ”Att du är den ende.” Och så vänder hon sig om och går sin väg.

Han lämnas där för att fundera över vad som precis har hänt. Han sväljer hårt, tvingar sig själv att förbli lugn, att se sig omkring. Han är ensam. Mannen på golvet är död. Gretchen är borta. Bilens chaufför är borta. Archies blod pulserar så våldsamt att det är den enda förnimmelsen. Tiden går. Först tror han att han är i en operationssal. Det är ett stort rum, väggarna är klädda med vita

kakelplattor, som i tunnelbanan, och det är väl upplyst av lysrör. Han tittar sig omkring och ser ett flertal brickor med instrument, som en medicinsk maskinpark, och en brunn i betonggolvet. Han drar åter i knutarna och inser att han är fastspänd vid en brits. Slangar går in och ut ur honom: en kateter, dropp. Det finns inga fönster i rummet och han förnimmer i periferin av sitt medvetande en svag, jordig doft. Mjöldagg. En källare.

Han börjar tänka som en polis nu. De andra hade plågats under några dygn innan hon dumpade kropparna. Det betyder att han har tid på sig. Två dagar. Kanske tre. De kan hitta honom på den tiden. Han talade om för Henry vart han skulle, att han skulle träffa en psykiater angående det senaste mordet. Han hade velat träffa henne, få hennes råd. Han var inte förberedd på detta. Men de skulle se sambandet. Henry skulle se sambandet. Det är det sista stället dit han kan spåras. Han ringde sin fru på vägen. Det är den sista kontakten. Hur lång tid har gått sedan han togs till fånga?

Hon är där igen. På andra sidan av bordet där kroppen fortfarande ligger sipprar tjockt, mörkt blod ut på det grå golvet. Han kommer ihåg när hon presenterade sig – psykiatern som tagit ledigt för att skriva en bok. Hon hade läst om specialgruppen och ringde för att fråga om hon kunde hjälpa till. Det hade varit ett helvete för dem alla. Hon erbjöd sig att komma till stationen. Ingen konsultation, hade hon sagt. Bara prata. De hade arbetat med fallet i nästan tio år. Tjugotre mord i tre stater. Det hade tagit ut sin rätt. Hon bjöd in dem som var intresserade av en grupp-sammankomst. Bara prata. Han hade blivit förvånad över att så många av kriminalarna kom. Det kanske hade något att göra med att hon var vacker. Det lustiga var att det hade hjälpt. Hon var väldigt skicklig.

Hon drar ner det vita lakanet som täcker honom så att bröstet blottas och han inser att han är naken. Det finns ingen självmedvetenhet förknippad med det. Det är enbart ett konstaterande. Hon lägger ena handen platt på hans bröstorg. Han vet vad det betyder. Han har memorerat bilderna av brottsoffren, den avskavda huden och brännmärkena på bälten. Det ingår i gärningsmanprofilen, det är en av hennes signaturer.

”Vet du vad som händer härnäst?” frågar hon, väl medveten om att han gör det.

Han behöver prata med henne. Förhala. Han låter höra ett obegripligt ljud genom silvertejpen och rör på huvudet för att hon ska ta bort den. Hon lägger fingret mot hans läppar och skakar på huvudet. "Inte riktig ännu", säger hon mjukt.

Hon frågar honom igen, lite barskare den här gången: "Vet du vad som händer härnäst?"

Han nickar.

Hon ler belåtet. "Det är därför jag har förberett någonting särskilt åt dig, älskling." Hon har en bricka med instrument bredvid sig och vänder sig dit och tar någonting. En hammare och en spik. Intressant, tänker han, förbluffad över sin förmåga att avskärma sig, att förbli objektiv. Än så länge hade offren verkat valda på måfå – män, kvinnor, unga, gamla – men skadorna på överkroppen hade varit påfallande överensstämmande, även om det hade gått allt längre. Hon har aldrig använt spik förut.

Hon verkar nöjd. "Jag tänkte att du skulle uppskatta lite variation." Hon låter fingertopparna dansa uppför revbenen tills hon hittar det revben hon letar efter och sedan placerar hon spikspetsen mot huden och slår hårt med hammaren. Han känner explosionen när revbenet knäcks och spyr igen. Bröstet brinner av smärta. Han kämpar för att andas. Ögonen tåras. Hon torkar bort en tår från hans röda kind och smeker honom över håret, och sedan hittar hon ytterligare ett revben och upprepar processen. Och ytterligare ett. När hon är färdig har hon knäckt sex av hans revben. Spiken är våt av blod. Hon lägger tillbaka den på instrumentbrickan med ett likgiltigt skrammel. Han kan inte röra kroppen en millimeter utan att en brännande smärta, olik all annan, skär genom honom. Näsan har täppts till av slem, han kan inte andas genom munnen, han måste stålsätta sig mot de svåra plågorna varje gång lungorna tänjs ut och ändå kan han inte förmå sig att andas ytligare, kan inte dämpa de skräckslagna, tunga flämtningarna som låter som snyftningar. *Kanske var två dagar optimistiskt*, tänker han. Kanske skulle han bara dö nu.

KAPITEL

2

Ärret på hans bröst var blekt och upphöjt, de trådiga vävnaderna var inte längre än en liten garnstump. Det började några centimeter under vänstra bröstvårtan, karvade ut en stig i det mörka håret på bröstet, svängde i en båge och sedan i en ny båge ner till utgångspunkten. Det hade formen av ett hjärta.

Archie var alltid medveten om det, den upphöjda huden mot skjortans tyg. Han hade många ärr, men detta var det enda som fortfarande verkade göra ont. Fantomsmärtor, det visste Archie. Ett brutet revben som inte hade läkt riktigt korrekt och vars undersida skapade smärta. Ett ärr skulle inte göra ont. Inte efter så lång tid.

Telefonen ringde. Archie vände sig sakta om och såg på den, han visste vad det betydde. Ytterligare ett offer.

Han fick bara samtal från två personer: sin före detta fru och sin före detta partner. Han hade redan pratat med Debbie i dag. Så då var det bara Henry kvar. Han tittade på numret på mobilen och hans misstankar bekräftades.

Han tog telefonen. "Ja", sa han. Han satt i mörkret i lägenhetens vardagsrum. Han hade inte planerat att göra det. Han hade bara satt sig ner några timmar tidigare, sedan hade solen gått ner och han hade inte brytt sig om att tända. Dessutom såg den sjabbiga lägenheten med dess sparsamma möblering och smutsiga matta något mindre trist ut i mörkret.

Henrys skrovliga röst hördes i telefon. "Han har tagit ytterligare en flicka", sa han. Där kom det.

Den digitala klockan i den för övrigt tomma bokhyllan blinkade

envist i det dunkla rummet. Den gick en timma och trettiofem minuter fel, men Archie hade aldrig brytt sig om att ställa den. Han räknade bara ut vad klockan var. "Så de vill sammankalla specialgruppen igen", sa Archie. Han hade redan berättat för Henry att han skulle komma tillbaka. Om de gick med på hans villkor. Han rörde vid akterna som Henry hade gett till honom för flera veckor sedan och som han hade i knäet. Bilderna av de döda flickorna på respektive brottsplats var ordentligt instoppade i dem.

"Det har gått två år. Jag berättade för dem att du var återställd. Att du var redo att återgå till att jobba heltid."

Archie log i mörkret. "Du ljög alltså."

"Positivt tänkande. Du lyckades ta Gretchen Lowell och hon skrämde oss alla rejält. Den nye killen har redan dödat två flickor. Och nu har han tagit ytterligare en."

"Det var Gretchen som fick tag på mig." En rektangulär mäsingsdosa låg på soffbordet bredvid ett glas vatten. Archie brydde sig inte om underlägg. Det repiga ekbordet hade ingått i lägenhetens möblemang. Allting i Archies lägenhet var repat.

"Men du överlevde." Det uppstod en paus. "Eller hur?"

Med en elegant snärt av tummen öppnade Archie dosan och tog tre ovala tabletter och stoppade dem i munnen. "Mitt gamla jobb?" Han tog en klunk vatten och slappnade av när han kände hur tabletterna åkte ner i halsen. Till och med glaset hade funnits där när han flyttade in.

"Chef för specialgruppen."

Det fanns ytterligare ett önskemål. Det viktigaste. "Och reportern?"

"Jag gillar det inte", sa Henry.

Archie väntade. Det var för mycket som stod på spel. Henry skulle inte backa ur nu. Dessutom visste Archie att Henry skulle göra nästan vad som helst för honom.

"Hon är perfekt", sa Henry och veknade. "Jag såg bilden. Du kommer att gilla henne. Hon har rosa hår."

Archie tittade ner på akterna som han hade i knäet. Han kunde klara detta. Allt han behövde göra var att behålla kontrollen tillräckligt länge för att planen skulle fungera. Han öppnade den översta akten. Ögonen hade vant sig vid mörkret och han kunde urskilja den oskarpa bilden av en spöklik kropp i leran. Mördarens första

offer. Archies fantasi fyllde i färgen, de rödaktiga stryppmärkena på halsen, den rodnande såriga huden. "Hur gammal är flickan?"

"Femton. Försvann på väg hem från skolan. Med sin cykel." Henry tystnade. Archie kunde höra frustrationen i tystnaden. "Vi har ingenting att gå på."

"Har det gått ut rikslarm?" frågade Archie.

"Utfärdat för en halvtimme sedan", sa Henry.

"Ut och finkamma grannskapet. Använd hundar – allt. Skicka ut uniformerade poliser att knacka dörr. Fråga om folk har sett någonting längs vägen hon skulle ha tagit."

"Formellt sett är du inte i tjänst förrän i morgon."

"Gör det i alla fall", sa Archie.

Henry tvekade. "Du klarar det här, eller hur?"

"Hur länge har hon varit försvunnen?" frågade Archie.

"Sedan kvart över sex."

Hon är död, tänkte Archie. "Hämta mig om en halvtimme", sa han.

"En timma", sa Henry efter en stunds tystnad. "Drick lite kaffe. Jag skickar en bil."

Archie satt kvar där i mörkret när han hade lagt på. Det var tyst. Ingen teve som skrånade i lägenheten ovanpå, inga fotsteg däruppe, bara trafiken som fortsatte att pulsera i regnet, en stadig luftström av piskad luft och hummandet från kylskåpet. Han tittade på klockan och räknade ut hur mycket hon var. Drygt nio. Flickan hade varit borta i tre timmar. Han kände sig varm och yr av tableterna. *Man kan skada någon mycket på tre timmar*. Han lyfte handen och knäppte långsamt upp de översta knapparna i skjortan och stack in högra handen och lade den över revbenen, drog med fingrarna över de tjocka ärren som korsade huden tills han fann hjärtat som Gretchen Lowell hade ristat i huden.

Under tio år hade han ingått i specialgruppen som sökt efter Skönhetsmördaren, den mest fruktade seriemördaren i nordväst. En fjärdedel av sitt liv hade han tillbringat med att stå lutad över kroppar på brottsplatser, gå igenom obduktionsprotokoll, noggrant undersöka ledtrådar – allt det arbetet och ändå hade Gretchen lurat honom rakt i fällan. Nu var Gretchen i fängelse. Och Archie var fri.

Konstigt. Ibland kändes det fortfarande som tvärtom.

KAPITEL

3

Susan ville inte vara där. Hennes barndomshem var rörigt och de små viktorska rummen stank av nikotin och sandelträ. Hon satt på den billiga guldfärgade soffan i vardagsrummet och tittade emellanåt på klockan, lade ena benet över det andra och snurrade håret runt fingrarna.

”Är du inte färdig än?” frågade hon till slut sin mamma.

Bliss tittade upp från det arbete hon hade lagt ut på den stora kabeltrumman som fungerade som soffbord. ”Snart”, svarade hon.

Samma kväll varje år eldade Bliss upp en avbild av Susans pappa. Susan tyckte att det var vansinnigt. Men när det gällde Bliss var det enklare att bara spela med. Bliss gjorde den knappt halv-meterhöga dockan av ett knippe halm som bands samman med brunt packsnöre. Det var en procedur som hade vidareutvecklats under årens lopp. Första året hade hon använt visset björngräs från trädgården på baksidan, men det hade varit för vått och hade inte brunnit. De hade varit tvungna att använda fotogen för att få fyr på det hela och gnistorna satte eld på komposthögen. Granarna hade ringt efter brandkåren. Nu köpte Bliss paketerad halm i en djuraffär. Det var en kanin på plastförpackningen.

Susan hade sagt att hon inte skulle komma i år, men här satt hon och tittade på när modern virade snöret hårdare och hårdare runt den lille halmmannens lår.

Bliss klippte av snöret och knöt en knut runt halmmannens fotled och tog ett bloss på cigaretten. Det var Bliss i ett nötskal: hon var motsägelserna personifierad. Hon drack grönalger varje

dag och rökte mentolcigaretter. Hon var inte sminkad, förutom ett blodrött läppstift som hon hade på sig varje dag undantagslöst. Hon vägrade att bära päls, med undantag för sin gamla kappa av leopardskinn. Hon var vegan, men hon åt mjölkchoklad. Hon hade alltid fått Susan att känna sig mindre vacker än sin mamma, mindre glamorös och mindre galen.

Men Susan fick medge att hon och Bliss hade två saker gemensamma: tron på hårets konstnärliga potential och dålig smak när det gällde män. Bliss klippte hår för att försörja sig och hade blekta rastaflätor ner till midjan. Susan behandlade själv sitt bobbade hår med färger som Green Envy, Ultra Violet eller, den allra senaste, Cotton Candy Pink.

Bliss granskade sitt verk med en tillfredsställande nickning. "Så där ja", sa hon. Hon reste sig från sin sittande ställning på golvet och skyndade ut i köket, rastaflätorna flaxade bakom henne. En stund senare återvände hon med ett fotografi.

"Jag tänkte att du kanske ville ha detta", sa hon.

Susan tog emot färgfotot. Det var en bild på henne när hon var liten och stod i trädgården på baksidan med sin pappa. Han hade fortfarande det stora skägget och han böjde sig ner så att han kunde hålla henne i handen, medan hon tittade upp på honom och strålade – hon var bara stora röda kinder och små tänder. Hennes mörka hår var slarvigt uppsatt i råttsvansar, den röda klänningen var smutsig, han hade på sig en t-shirt och trasiga jeans, båda två var brunbrända och barfota och de verkade väldigt lyckliga. Susan hade aldrig sett det fotografiet förut.

Hon kände en våg av sorg. "Var hittade du det här?" frågade hon.

"Det låg i en låda med hans gamla papper."

Susans pappa hade dött när hon var fjorton. Nu när Susan tänkte på honom var han alltid snäll och klok, själva sinnebilderna för faderlig perfektion. Hon visste att det inte hade varit så enkelt. Men när han gick bort hade både hon och Bliss brutit samman, så han måste ha haft någon sorts utjämnande effekt.

"Han älskade dig så mycket", sa Bliss tyst.

Susan längtade efter en cigarett, men efter att ha ägnat sin barndom åt att predika för Bliss om lungcancer tyckte hon inte om att röka här. Det var som att erkänna sig besegrad.

Bliss såg ut som om hon ville säga någonting moderligt. Hon sträckte sig fram och smekte ömt Susans rosa hår. "Färgen håller på att försvinna. Titta in på salongen så ska jag bättra på det. Rosa passar dig. Du är så vacker."

"Jag är inte vacker", sa Susan och vände sig bort. "Jag är iögonfallande. Det är skillnad."

Bliss drog tillbaka handen.

Det var mörkt och vått i trädgården på baksidan. Utebelysningen lyste upp en halvcirkel med lerigt gräs och döda växter som var planterade för nära huset. Halmmannen låg i kopparskålen. Bliss lutade sig fram och tände på halmen med en plasttändare och drog sig sedan bakåt. Halmen knastrade och brann och flammorna kröp uppför den lille halmmannens bål tills de fullständigt omslöt honom. De små armarna stod rakt ut från sidorna som om han drabbats av panik. Snart var varje tillstymmelse till mänsklig form förlorad i de orange flammorna. Susan och Bliss brände upp Susans pappa varje år för att de skulle kunna släppa taget om honom och starta på ny kula. Åtminstone var det tanken med det hela. Kanske skulle de sluta om det någonsin gjorde nytta.

Susans ögon började tåras och hon vände sig bort. Det var så det var. Man trodde att man var känslomässigt stark och sedan var det ens döde pappas födelsedag och ens tokiga mamma satte eld på en halmdocka till minnet av honom.

"Jag måste sticka nu", sa Susan. "Jag ska träffa en person."